

LE MONOCLE DE MON ONCLE (CANTO VIII), DE WALLACE STEVENS

Autor: Andreea Iulia Scridon | 20 martie 2024



Ca un cărturar prăfuit, privesc, îndrăgostit,
cum un aspect străvechi atinge o nouă minte.

Sosește,

înflorește, rodește și moare.

Acest fapt banal

dezvăluie o cale a adevărului.

Înflorirea noastră s-a nimicit. Noi suntem fructele
acestui.

Două tătăcuțe aurite întinse pe vie,
în aerul de toamnă, stropit cu ger,
deformați de grăsimea lapoviței, îmbătrâniți grotesc.

Atárnăm ca niște dovleci buboși, pătați și brăzdați,
cerul chicotind ne va privi pe noi doi
spălați în coji de ploile putrezite în iarnă.

Imagine: Fernando Botero - „Mona Lisa“ (1978)